

Arvīda Einberga atmiņas.

Pabeidzot Rencēnu vidusskolas septīto klasi, 1955. gadā iestājos Rīgas celtniecības tehnikumā, kuru pabeidzu 1959. gadā.

Šī paša gada rudenī tiku iesaukts aktīvajā kara dienestā līdz 1962. gada novembrim.

Visus trīs dienesta gadus pavadīju pildot celtniecības darbus. Mana karaspēka daļa bija inženiertehniskā. Cēlām atomelektrostaciju Uljanovskas apgabalā. Dienēju kā nodaļas komandieris, kas atbilda brigadierim. Pusi dienesta laika darbojos par celtniecības meistarū.

Dienesta laikā apguvu visus celtniecības darbu veidus un darbību ar mehānismiem, kas ļoti noderēja sākot darba gaitas pēc dienesta. Mans darba objekts visus trīs gadus bija energobloks, kurš bija pats sarežģītākais.

1962. gada decembrī iestājos darbā Valmieras 43. celtniecības pārvaldē. Pirmos trīs mēnešus strādāju par celtniecības meistarū, bet pēc tam par darbu vadītāju Lodes drenu cauruļu rūpnīcā. Šajā objektā 1963. gada pavasarī bija jānodod pirmā drenu cauruļu līnija t.i. presētava, žāvēšanas tuneļi un apdedzināšanas krāsns. Darbs bija ļoti saspringts.

Objektā strādāja ap 100 strādniekiem, bija 4 meistari, darbu vadītāji un iecirkņa priekšnieks Ojārs Rībenis. No Valmieras cietuma katru dienu veda divas ieslodzīto brigādes ar apsargiem. Visu ražošanas līniju bloku ar trim apdedzināšanas krāsnīm pabeidza 1963. gada decembrī.

1964. gadā iecirknis tika pārveidots par darbu vadītāju iecirkni, norīkojot mani par iecirkņa vadītāju. Janvāra mēnesī daļa tajā laikā strādājošie inženiertehniskie darbinieki un darba spēks tika pārvesti uz citiem objektiem.

Mans uzdevums bija turpināt celt pie rūpnīcas piesaistītos palīgobjektus, dzīvojamās mājas, komunālos tīklus, ūdenstorni.

Strādājot Lodē, aktīvi piedalījos sabiedriskajā dzīvē, deju kolektīvā, spēlēju dramatiskajā kolektīvā un darbojos aģitbrigādē.

1965. gada janvārī mani pārveda darbā uz Salacgrīvu celt kabeļu iecirkni un sadzīves kombināta ēku.

Pārvaldes priekšnieks N. Voļkovs aizveda mani pie Salacgrīvas pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja un iepazīstināja, ka šis zēns cels šos objektus. Par pārējo man vajadzēja domāt pašam ar ko sākt. Priekšsēdētājs pēc pāris dienām man sagādāja četrus strādniekus un priekš manis istabiņu, kur strādāt un arī dzīvot.

Kad iepazīnos ar saviem jaunajiem kadriem, tad biju diezgan šokēts. Visi četri bija veci kara „vilki”, bijuši gan dažāda veida pēckara partijas un izpildvaras darbinieki. Viņu mīļākā nodarbošanās bija „ieliet no glāzītēm”.

Pakāpeniski viss nokārtojā, radās darba spēks. Attālums no Valmieras sarežģīja apgādi ar materiāliem un tehniku. Pārsvarā ļoti daudz ieguvu sadarbojoties ar vietējiem uzņēmumiem.

1966. gadā paralēli sāku strādāt Mērnīku zivju audzētavas celtniecībā. Šo objektu sāku 1965. gada pavasarī meistara Kriša Bārdas vadībā.

Salacgrīvas objektus 1966. gada decembrī nodeva ekspluatācijā.

Mērnīku zivju audzētava „Salaca” bija paredzēta lašu mazuļu audzēšanai, 0.3 miljoni mazuļu gadā, saskaņā ar Starptautisko konvenciju. Tādēļ šim objektam bija pievērsta samērā liela uzmanība.

Objekts atradās skaistā vietā Salacas krastā, augšpus Mērnīku dzirnavām.

Celtniecības gaitā bija problēmas ar augsto gruntisūdens līmeni, būvlaukums bija ļoti avotains.

Pirmos divus gadus celtniecībā strādāja vietējie celtnieki bez sevišķām celtnieku prasmēm, tādēļ darbi veicās samērā gausi. Nepārtraukta cīņa bija ar alkoholismu.

Ar 1968. gadu no Valmieras sāka sūtīt celtniekus un sākās aktīvāka celtniecība.

Vissarežģītākie objekti bija ūdens ieņemšanas un padeves sistēmas. Pie upes bija jāsbetonē monolīta dzelzsbetona ūdens ieņemšanas piltuve, kas pēc tam bija jāiegremdē Salacas upes vidū. Pie upes bija jāizbūvē dzelzsbetona *gremdaka* 6 metri diametrā un 6 metri dziļumā.

Veicot šo akas iegremdēšanu, uzrakāmies uz lielu akmeni 3 metri dziļumā un ar pūlēm izdevās izlīdzināt akas korpusu, kas gandrīz nogūlās uz sāniem. Kad aka bija tikpat kā iegremdēta, dibenā parādījās spēcīga avota ādere ar tādu ūdens plūsmu, kas sasniedza zemes virsmas līmeni. Aka savu projekta līmeni bija sasniegusi, bet sākās problēma, kā noslogot akas dibenu. Akas dibenā bija jābūt diviem jaudīgiem ūdens sūkņiem, kuri padotu ūdeni uz cehiem.

„Orgtehstroj” organizācija izstrādāja projektu par akas dibena izbetonēšanu ar zemūdens betonēšanas paņēmienu. Bija paredzētas izmaksas vairāku tūkstošu rubļu vērtībā un speciālu palīgdarbu veikšanā. Darbs draudēja ilgi aizkavēties.

Man radās ideja, ar divu ūdenssūkņu palīdzību, nepārtraukti atsūknēt ūdeni un *kesonveidīgi* uz betonēšanas laiku nosprostot avotu, no tā nepārtraukti atsūknējot, kamēr iebetonē grīdu un ļauj sacietēt betonam. Kad betons bija nocietējis, kesonā iebūvēto aizvaru pa kuru tika visu laiku sūknēts ūdens, aizvēra un akas dibens bija izbūvēts.

Divas vasaras objektā strādāja studentu celtniecības vienības. 1967. gadā studentu vienības sabetonēja 50 dzelzsbetona mazuļu audzējamus baseinus, bet 1968. gadā nākošā studentu vienība šajā pašā ceļā izbetonēja betona grīdas un ūdens novadīšanas kanālus no baseiniem.

1968. gada septembrī visu darba spēku un mehānismus steidzamības kārtā pārcēla uz Tūjas ķieģeļu ceļa celtniecības pabeigšanu. Šis objekts bija atpalcis no celtniecības grafika.

Šo objektu ar lielu „šturmēšanu” palaidām ekspluatācijā 1969. gada februārī.

Mērnīku zivju audzēšanas objektu nodevām ekspluatācijā 1969. gada decembrī.

1970. gada martā pārņēmu Valmieras slimnīcas celtniecību. Līdz šim bija līdz jumtam izbūvēta veļas mazgātuve ar katlu māju un „A” korpusam trīs asīs ielikti pamati. Šajā gadā ar V. Nikolajeva brigādi līdz trešajam stāvam izbūvējam „A” un „B” korpusus.

„A” korpusa savienojumā daļā, pie galvenās daļas ar „B” korpusu, mediķu dienā jūnijā svinīgi tika ielikta kapsula. Pamati šai vietā jau bija, bet kapsulas iemūrēšanai vajadzēja iepriekš attiecīgo vietu demontēt. Pie svinīgās kapsulas iemūrēšanas piedalījās viss slimnīcas personāls, objekta celtnieki un vadība. Tehniskais uzraugs Viktors Lācis bija paņēmis ķelli kreisajā rokā un sava ķieģeļa iemūrēšana galīgi neveicās.

Ar 1970. gada maiju slimnīcas objekts tika izdalīts kā atsevišķs iecirknis un es tiku nozīmēts par vecāko darbu vadītāju jeb iecirkņa priekšnieku. Šo gadu celtniecības darbus veica V. Nikolajeva brigāde.

1971. gadā turpinājās „A” un „B” korpusu celtniecība, sasniedzot spāru svētkus. Rudenī ielikām pamatus diagnostikas korpusam, lai ziemas apstākļos nebūtu jāveic zemes darbi un būtu mums darbi ziemas apstākļos. Celtniecībā strādāja divas kompleksās brigādes.

1972. gadā pabeidza veļas mazgātaves un katlu mājas celtniecību un sākās 70 dzīvokļu mājas celtniecība mediķiem Jumaras ielā.

Aprīļa mēnesī diagnostikas korpusa trešajā stāvā notika Rīgas celtniecības tresta mūrnieku sacensības. Piedalījās 7 komandas.

1973. gads līdz maijam turpinājās ierastā gaitā. Pirmajā pusgadā bija jānodod svarīgi objekti Valmieras Stikla šķiedras rūpnīcā.

No maija vidus mani ar visām celtnieku brigādēm nosūtīja uz šo objektu „šturmēt”. Uz Jāņiem šķiedras rūpnīcu „nošturmēja”. Strādniekiem iedeva brīvdienas līdz 1. jūlijam.

1. jūlijā atgriezušies objektā, visi tikām sasaukti uz mītiņu. Pārvaldes priekšnieks Jānis Gredzens pakāpies uz paneļiem paziņoja, ka „šķiedras šturme” beigusies un visi uz slimnīcas „šturmi”. Un tad arī tā tiešām sākās.

Visās logu un durvju ailēs pūta vēji. Radiatori, kas bija atvesti, pa mūsu prombūtnes laiku bija nozagti.

Ar katru dienu nāca klāt specializētās brigādes, namdari, apmetēji, krāsotāji, apakšuzņēmēji. Katru otrdienu bija plānošana tresta pārvaldnieka Česlava Lavrinoviča vadībā. Operatīvi tika plānoti darbi, gādāti būvmateriāli, iekārtas. Strādājošo skaits sniedzās simtos. Puse no celtniecības pārvaldes ar visiem darbu vadītājiem bija šajā objektā.

Ar septembra mēnesi jau visa celtniecības pārvalde strādāja šajā objektā, ieskaitot arī daļu no pārvaldes administrācijas. Katram darbu vadītājam vai meistaram bija izdalīts attiecīgs stāvs jeb iecirknis. Apdares darbu veikšanai trests atsūtīja brigādes no Rīgas, Daugavpils un Ogres.

Ražošanas sapulces notika katru vakaru 19:00 – 21:00 vai vēl vēlāk. Vakarā konstatēja, kādi materiāli trūkst un nākošajā dienā ap pusdienlaiku tie jau bija objektā.

Man katru rītu 9:00 vajadzēja ziņot, cik objektā ir strādājošie.

Arī mediķiem bija izdalīti stāvi un tie veica logu mazgāšanu un telpu tīrīšanu. Pensionāri katru dienu nāca pa grupiņām darīt ko spēj. No skolām skolēni veica tīrīšanas darbus. Mēs ar slimnīcas virsmāsu A. Pavlovsku visu dienu kursējam no stāva uz stāvu, lai risinātu dažādas problēmas.

Darba dienas ilgums bija līdz 20:00. Bija darbi, ko veica arī trešajā maiņā.

Strādājošo skaita maksimums sasniedza ap 600 cilvēku, ko ziņoju uz Rīgu trestam decembra vidū. Mana darbdiena sākās 7:00 no rīta līdz 22:00 vakarā un vēl vēlāk. Ģimene šos 3 mēnešus mani neredzēja.

Viss labi, kas labi beidzas un tā arī 1973. gada 30. decembrī Valsts komisija atzina, ka slimnīcas „A” un „B” korpuss tiek pieņemts ekspluatācijā.

30. decembra pēcpusdienā, kad visas brigādes devās mājup, slimnīcas galvenais ārsts Uldis Laucis uz objektu atveda divas 40 litru spirta kannas, izdalot katrai brigādei attiecīgi pēc strādājošo skaita.

Apmēram puskauna spirta palika neizdalīta un aizvesta uz pārvaldes priekšnieka kabinetu. Pārsteigums bija, ka ierodoties pēc Jaungada svinībām, šīs spirta kannas vairs nebija un tā līdz šai dienai nav noskaidrots, kur tā palika.

1974. un 1975. gadā turpinājās slimnīcas diagnostiskas korpusa un ārstnieciskās sporta zāles celtniecība Valmierā. Iecirknim vēl nāca klāt Ozolu profesionāli tehniskās skolas kopmītņu ar 363 vietām un sporta zāles objektu celtniecība Limbažu rajonā.

Slimnīcas sporta zāle pirmajā projektēšanas stadijā nebija paredzēta, bet galvenajam ārstam Uldim Laucim izdevās pierādīt, ka tāda ir vajadzīga. Šī zāle beigās pārtapa par koncertzāli ar skatuvi un paceļamo grīdu. Ar diagnostikas korpusa un ārstnieciskās sporta zāles celtniecības nobeigšanu 1975. gada decembrī beidzās slimnīcas pirmās kārtas būvniecība.

Uzceltais slimnīcas komplekss tika apbalvots ar Latvijas PSR Ministru padomes Valsts prēmiju, ar kuru arī es tiku apbalvots.

1975. gada oktobrī sākās Mazsalacas vidusskolas un Burtnieku liellopu fermas 424 vietām celtniecība.

Pēc tā laika celtniecības nolikuma, Mazsalacas vidusskolas objekts bija jāpabeidz uz 1977. gada 1. septembri. Šajā objektā 1976. gadā ieradās J. Kalnbērziņš un A. Vossa vārdā

paziņoja, ka skola jānodod ekspluatācijā 1976. gada 30. augustā.

Koncentrējoties, ar visiem spēkiem to arī izdarījām. Jautājums bija, kā paspēt mūra darbus sporta zālei. Šeit atkal noderēja pieredze par mūrnieku sacensību rīkošanu. Šoreiz tās nebija vienai, bet jau četrām dienām. Tā rezultātā nedēļas laikā no pamatiem tikām līdz jumta pārsegumam.

Burtņiekos līdz ar liellopu fermas būvniecību, veicām notekūdeņu attīrīšanas iekārtu celtniecību. Sarežģītākā bija iegremdējamā dzelzsbetona sūkņētava, kuru bija ļoti sarežģīti vertikāli iegremdēt vajadzīgajā dziļumā.

No 1976. gada līdz 1978. gadam vadīju Valmieras gaļas kombināta rekonstrukciju. Rekonstrukcijas sākums bija sanitārās priekškautuves celtniecība. Šo objektu pilnībā cēla Valmieras cietumā ieslodzītie. Objekts bija nožogots, atbilstoši ieslodzījuma vietu prasībām.

Celtnieku vajadzībām, kuri bija iebraucēji, tika celtas saliekamās barakas un uzstādīti pārvietojamie celtnieku vagoniņi ģimenēm.

Lai atbrīvotu teritoriju gaļas kombināta paplašināšanai, tika nojaukti vairāki desmiti individuālo dzīvojamo māju. Daudzas no tām tika nojauktas bezjēdzīgi.

Saldētavas objektam betonējām dzelzsbetona kolonām pēdas. Pavasarī, straujā atkušņa dēļ, būvbedre bieži applūda.

Celtniekiem šajā objektā bija iespējas noteiktā laikā kombināta kioskā iegādāties gaļas produktus, kuri veikalos bija nepietiekošā daudzumā.

Saldētavas būvbedri rokat, pašizgāzēju šoferi izvedot grunti, iemanījās gruntī noslēpt „puscūci”.

Saldētavas karkasu montēja katlu montāžas pārvalde.

No 1978. gada līdz 1983. gadam vadīju celtniecības iecirkni Nr. 1. Šajā laikā tika celtas dzīvojamās mājas G. Apiņa ielas kvartālā.

Aizķeršanās ar pamatu izbūvi bija 108 dzīvokļu dzīvojamai mājai uz Rubenes ielas. Stūra sekcijai, vairākkārtīgi pagarinot pāļu garumu, nevarēja sasniegt projektēto noturību. Objektā ieradās projektētāji, lai risinātu pāļu dziļšanas jautājumu. Tā atrisināšanai vajadzēja noteiktu termiņu, lai darbus nekavētu, jo visas pārējās sekcijas jau bija tādā stadijā, ka sākās pamatu montāža.

Pārvaldes toreizējais priekšnieks V. Titovs deva man rīkojumu betonēt „rostverku” un pāļiem atstāt caurumus... Kad es kategoriski atteicos to darīt, tad mūsu attiecības kļuva saspringtas.

Dzīvojamo māju rajonā, pēc māju nodošanas ekspluatācijā, bieži gadījās dažādi kuriozi. Kādā dzīvoklī, kurā dzīvoja cietuma virsnieks, regulāri bija sūdzības, ka izlietne nav nostiprināta. Izrādījās, pēc viņa sievas vārdiem, ka vīram patīk atsēsties uz izlietnes malas un komandēt sievu un zaldātniņus, kuri virtuvē tīrīja kartupeļus.

Pienāk sūdzība, ka istabā nav strāvas, vāciņš uzlikts par 90 grādiem.

Gaujas krastā Gaujas ielā cēlām pirmās deviņstāvu mājas Valmierā no saliekamām dzelzsbetona konstrukcijām.

Vienā no mājām, iekārtojot mēbeles, mēbeļu salicējs bija pienācīgi „uzlabojis savu garstāvokli” un pārkāries pāri pār kāpņu margām un nokritis, gūstot traumas. Pilsētā gāja stāsti, ka viņš nokritis ar nepiemetinātu lodžijas režģi vai arī nepiemetinātām margām. Tādas runas man bija jānoklausās, sēžot kinoteātrī no tantēm man aiz muguras.

Vairākus gadus tika celta centra katlu māja. Pati katlu māja tika nodota ekspluatācijā ātrāk, bet administratīvā daudzstāvu daļa cēlās lēnāk.

Man nācās pabeigt iesākto informācijas un skaitļošanas centra ēku.

Rūpniecības ielā, skaistā vietā pie priežu sila, uzcēla bērnudārzu 280 vietām.

Pēdējais ievērojamākais objekts, ko es uzcēlu strādādams par vecāko darbu vadītāju

43. celtniecības pārvaldē, bija Valmieras slimnīcas poliklīnika 850 apmeklētājiem dienā. Tas bija tāds kā noslēdzošais slimnīcas objekts. Perspektīvā bija paredzēts dzemdību korpuss, bet tā bija tālas nākotnes vīzija.

Šis objekts bija dzelzsbetona karkasā, kura montāžu veicām pašu spēkiem.

Objekts bija sarežģīts, bet interesants. Pirmo reizi vajadzēja apgūt kolonu savienojumu un rīģeļu „vannas” metināšanu. Paraugi bija bieži jāved uz laboratoriju pārbaudīt.

Apdares darbi sākās ziemas periodā. Korpusa apsildīšanai izmantoja vairākus aeroflotus, kā rezultātā bieži objektā radās dūmgāzu piesārņojums.

Celtniecības darbus pārsvarā veicām pašu spēkiem, kuros ietilpa samērā liels, nosacīti atbrīvoto kontingents.

Nobeiguma fāzē apakšuzņēmējus aktīvi korigēja Cēsu tresta ražošanas daļas priekšniece A. Arāja. No toreizējā pārvaldes priekšnieka V. Titova un galvenā inženiera S. Stepanova sevišķas līdzdalības celtniecības vadīšanā nebija.

Lielu vērību celtniecības kvalitātei pievērsa tehniskais uzraugs V. Lācis.

Liels notikums bija pamatakmens ielikšana un spāru svētki.

1983. gada rudenī, pēc viena gada nostrādāšanas, atbrīvojās pārvaldes priekšnieka vietnieks V. Luters. V. Titovs piedāvāja man šo amatu, apvienojot to ar partijas sekretāra pienākumiem. Šim piedāvājumam piekritu, jo strādājot tik daudzus gadus samērā sarežģītos objektos jutos paguris un prasījās uzlabot veselību.

Mans uzdevums bija rūpēties par sadzīvi, dzīvojamā fonda uzturēšanu, kadru jautājumi, dzīvokļu rindas kontroli un dzīvokļu dalīšanu.

Kā partijas sekretāram, kopā ar priekšnieku, bieži bija jāatskaitās partijas rajona komitejā par celtniecības plānu neizpildi. Partijas sapulcēs bija jāskata organizatoriskie pasākumi celtniecības uzlabošanai, bet tas bija vairāk formāli, jo plāni bija nereāli.

Šajā laikā arī biju katras deputātu padomes sasaukuma deputāts.

Sākoties atmodai, pieslējos Tautas frontes kustībai. Organizēju autobusu braucieniem uz mītiņiem Rīgā.

1989. gada rudenī pie manis ieradās R. Pauls un Valmieras teātra direktors, aicinot uz Valmieras teātra celtniecību. Šinī laikā jau sākās celtniecības apjomu sašaurināšanās, veidojās kooperatīvi.

1990. gada februārī sāku strādāt par iecirkņa priekšnieku Valmieras teātra celtniecībā. Darbu iesākums bija sarežģīts. Strādājošo kontingents bija pārsvarā ar vāju disciplīnu. Blakus atradās universālveikals, no kura tika nestas odekolona pudelītes, pēc kuru smaržas varēja izsekot pa pēdām, kur atrodas šis celtnieks.

Sāku meklēt darba spēku. Par cik mani pazina daudzi celtnieki, tad man diezgan ātri nokomplektējās darba spēks. Pārsvarā tie bija no 43. celtniecības pārvaldes aizgājušie strādnieki un inženiertehniskie darbinieki.

Pirmos trīs mēnešus, kā biju radis no iepriekšējās pieredzes, sastādīju veikto darbu aktus F-2, bet secināju, ka direktora vietniekam I. Spalviņam tie nav vajadzīgi. Šeit sistēma bija tāda, ka no budžeta ņēma tik cik vajadzīgs. Šinī laikā naudas vērtība mainījās pa mēnešiem.

1991. gadā tika nodibināta SIA „Vendena”. I. Spalviņš kļuva par tās prezidentu, bet mani iecēla par direktoru.

Visa finansiālā darbība atradās tikai I. Spalviņa rīcībā.

Teātra celtniecībā strādāja ap 100 strādājošie.

Celtniecība notika ar pilnībā negatavu projektu.

Celtniecības objekts „apauga” ar daudziem citiem objektiem, kurus vadīja pats I. Spalviņš.

Tie bija tā laika topošajiem biznesmeņiem un tā laika elitei.

Bija nepierasti, ka vairs bez prezidenta I. Spalviņa ziņas nevarēju sniegt nevienu interviju, viss bija jātur slepenībā. Neviens nedrīkstēja teikt, kur strādā, cik nopelna. Prezidentam bija trīs miesassargi, vieglās automašīnas. Ar to, kas notika bija jāsamierinās, tā bija tā laika morāle.

Visus celtniecības darbus veicām pašu spēkiem, specdarbus veica darbā pieņemtie speciālisti.

Tā kā finansiālie līdzekļi bija ierobežoti un izlietoti, bija atļauja nodot objektu pa daļām.

Vispirms darboties iesāka apaļā zāle un foajē, pēc tam lielā zāle 1996. gada decembrī.

Ar 1997. gadu celtniecība teātrī apstājās, jo nebija finansējuma. Tika veikti maznozīmīgi apdares darbi palīgtelpās.

SIA „Vendena” prezidents paziņoja: „Es savu dzīvi esmu nodrošinājis, Jūs domājat par savējo”.

Tā kā es biju pārcēlies uz dzīvi savā zemnieku saimniecībā Rencēnu pagastā 1993. gadā, tad nolēmu pārcelties arī šeit strādāt. Tā arī 1997. gadā sāku strādāt par Rencēnu pagasta pašvaldības uzņēmuma pārvaldnieku. Pēc kolhoza sabrukšanas šeit bija daudz darāmā.

Atjaunoju kanalizācijas attīrīšanas ietaises, veicu remontu pagasta doktorātā, nokrāsoju pagastmājas fasādi.

Ugunsdzēsēju depo ēkai nomainīju logus un jumtu, veicu fasādes krāsošanu.

Skolai veicu fasādes krāsošanu, ievilku ūdensvadu, pārbūvēju sausās tualetes uz tualetēm ar ūdens padevi.

Rencēnu pagasta centru ar ūdeni apgādāja 3 ūdenstorni. Pārveidojot ārējos ūdensvada tīklus, atlika tikai Centra ūdenstornis.

2005. gadā, ar Eiropas fondu līdzdalību, pārbūvēja Centra ūdens torni ar atdzelžošanas staciju un kanalizācijas attīrīšanas ietaises. 2006. gadā to pašu izdarīja Lizdēnu ciematā.

Daudz darba ieguldīts Rencēnu kultūras nama remontā. Tika saglābts ēkas gals no sabrukšanas.

2009. gadā teritoriālās reformas rezultātā pagasta padome likvidējās. Burtnieku novada pašvaldības darbā neiesaistījās un aizgāju pelnītā atpūtā – pensijā.